

Басейн повен собачого лайна, і на світанку до нас долинає знущальний сміх Ді. Я вже тиждень торочу їй, що вона, здається, геть скумарилася, бо знов і знов сміється з того самого жарту. Ді, таке враження, не переймається, що приятель її покинув, — їй, схоже, навіть байдуже, що він минулого вівторка заявився до басейну, обійшовши перед тим кожен довколишній смітник у пошуках загорнутих у пластиків торбинки фекалій. О третій ранку ми почули сплески, супроводжувані криками про те, що його колишня — срана зрадниця. Але здебільшого лунав регіт Ді, який нагадував, наскільки погано спиться, коли сусідчині кроки не відрізнити від власних.

Відколи я тут живу, ніхто з нас не ступив у басейн і ногою, можливо, тому, що господар Вернон жодного разочка його не почистив, однак передусім через те, що ніхто й ніколи не вчив нас ніжитись у водичці, плавати не захиляючись і любити своє сплутане, просякле хлоркою волосся. Хоча перспектива втопитися мене не турбує, адже ми все одно складаємося з води, тож це ніби переповнитися власним тілом. Гадаю, ліпше так, ніж у якомусь чаду на підлозі вбитої квартири, — серце викачає себе та й зупиниться.

Сьогоднішній ранок вирізняється тим, що сміх Ді звихрюється до самих верхів таким собі пронизливим зойком, а вже потім переходить в істеричний регіт. Я відчиняю

двері й бачу, що вона, як і завжди, стоїть біля перил, от тільки цього разу розвернувшись до квартири. Басейн підсвічує її зі спини, тож мені не видно лиця — тільки те, як ходять угору-вниз обтягнуті шкірою яблука вилиць. Зачиняюся, доки вона мене не помітила.

Уранці я, буває, просовую голову в її незамкнені двері — просто пересвідчитися, що Ді досі дихає, крутячись уві сні, і по-своєму не заперечую проти нападів її невротичного сміху, бо вони підтверджують, що вона ще жива і її легені поки не відмовили. Якщо Ді сміється, значить, не все ще зійшло на лайно.

У нашу квартиру стукають чотири рази обома кулаками. Я мала б бути до цього готова, адже добре помітила Вернона, який робить обхід, і сповіщення, що колихається на дверях Ді, поки та, досі регочучи, нестямно витріщається на нього. Але все одно відскакую від дверей і озираюся на свого брата Маркуса, який хропе на канапі, посмикуючи носом.

Він спить, мов немовля, завше кривляючись і повернувши голову так, що мені видно його профіль із чітким і ще не деформованим тату. Під самим лівим вухом Маркус наколов відбиток мого пальця, і, коли він усміхається, тату притягує мене, наче ще одне око. Не те щоб хтось із нас останнім часом усміхався, але той образ, той спогад — ряботиння свіжої туші під його широкою усмішкою — спонукає мене повертатися до нього. Залишає надію. Маркусові передпліччя помережені татуюваннями, проте на шії тільки мій відбиток пальця. За його словами, це найболючіше з усіх тату, які йому лишень набивали.

Він зробив його, коли мені виповнилося сімнадцять, і того дня я вперше подумала, що брат, може, й любить

мене більше за все інше, більше за власну шкіру. Але тепер, за три місяці до мого вісімнадцятиліття, дивлячись на свій відбиток пальця, що посмикується в нього біля щелепи, я почуваюся оголеною, знаною як облуплена. Якщо хлопець закінчить на вулиці в калюжі крові, його особу легко встановлять за моїм слідом на тілі.

Тягнуся до дверної ручки, бурмочучи: «Я відчиню», неначе Маркус коли-небудь спускав ноги з ліжка в таку рань. Сміх Ді по інший бік стіни просочує мене, мов набрана в рот солоня вода всотується в ясна. Я хитаю головою та обертаюся назад до дверей — до власного сповіщення, приклеєного скотчем на оранжевій фарбі.

Щоб дізнатися, що в ньому мовиться, немає потреби читати. Їх отримували кожен і викидали на дорогу, наче міг відкараскатися від їхньої жорсткості за принципом «хрін тобі, нігере»¹. Але невблаганні літери й застигли на сповіщенні цифри, що відгонять типографською фарбою, невідворотно витягають зі стосу не менш токсичних і нещадних і чіпляють на двері квартири-студії, у якій десятиліттями мешкала наша родина. Усі ми знаємо, що Вернон — продажна шкіра, яка притримуватиме цю нерухомість не довше, ніж треба, коли Оклендом шастають грошовиті кишені, шукаючи наступного місця, де таких, як ми, можна вичистити з міської утробы.

Самі цифри не здавалися б такими страшними, якби Ді не заливалася над ними сміхом, зайшовшись у справжній істеричці, та не вкарбовувала кожен нуль мені в серце. Крутнувши головою до неї, я перекрикую вітер і ранкові вантажівки: «Ді, годі реготати. Йди до себе! От лайно».

¹ Тут і далі збережена авторська лексика. — *Прим. ред.*

Вона повертається на дюйм чи два, щоб глянути на мене, і, широко всміхнувшись, роззявляє рота у формі правильного овалу й гиче далі. Зірвавши з дверей сповіщення щодо збільшення орендної плати, я повертаюся до нашої квартири, де Маркус спокійнісінько хропе на канапі.

Він розлігся й спить собі, поки довкола мене руйнується вся наша студія. Ми й так заледве зводимо кінці з кінцями й за кілька місяців заборгували за квартиру, а Маркус нічого не заробляє. Я випрошую собі зміни в алкогольній крамниці й рахую, скільки крекерів зостається в буфеті. У нас навіть немає гаманців, і, дивлячись на брата, на його безвиразне обличчя, я усвідомлюю, що цього разу нам не викрутиться, як-от минулого, коли наш світ пішов шкереберть, а рамка з-під маминої фотографії спорожніла.

Похитавши головою в бік Маркуса, чиє тіло розтяглося на пів кімнати, кладу йому на груди сповіщення про те, що нам піднімають оренду, — нехай походить угору-вниз разом із його подихом.

Ді вже не чути, тож я натягую куртку й вислизаю з квартири, залишивши братові пожмаканий папірець і більше труднощів, ніж він намагатиметься владнати, коли на-решті прокинеться. Пройшовши вздовж перил перед квартирами, відчиняю двері Ді. Вона всередині й, примудрившись заснути, посмикується на матраці, хоча всього лічені хвилини тому бушувала, а її син Тревор, сидячи на табуреті в невеличкій кухонній зоні, їсть із коробки третьосортні пластівці. Йому дев'ять, і, знаючи його від народження, я бачила, як він витягувався в довготелесого хлопчика. Тревор чавкає сухим сніданком, чекаючи, доки прокинеться мати, хоча, певне, має минути не одна

година, щоб, розплющивши очі, вона більш-менш чітко розгледіла дитину.

Зайшовши досередини, я тихенько підступаю до хлопчика і простягаю йому його рюкзак, який підняла з підлоги. Він усміхається мені, показуючи розмоклі шматочки сніданку, що набилися в прогалини між зубами.

— Хлопче, тобі час до школи. За маму не хвилюйся. Ходім, я тебе проведу.

Ми з Тревором виходимо з квартири за руки. На дотик його долонька — мов масло: гладенька й ладна розтанути в теплі мого п'ястка. Ми вдвох рушаємо до металевих сходів, пофарбованих у лаймово-зелений та обшарпаних, спускаємось у двір, проминаємо басейн із лайном і крізь залізну браму потрапляємо відразу на Гай-стріт.

Гай-стріт — оптична омана з цигаркових недопалків та алкогольних крамниць, звивистий шлях туди й назад до аптек² і кубел розпусти, замаскованих під побутові заклади на розі. Є в ній щось по-дитячому принаadne, як-от в ідеальній місцині для «шакалячого полювання»³. Хтозна, де кінчається один мікрорайон і починається інший. Усе це тягнеться аж ген до мосту, але я за ним ніколи не була, тож не можу сказати, чи так само там кортить не затримуватись, як із нашого боку. Бо від тутешніх поховальних бюро, автозаправок і вулиці, всіяної будинками, вікна яких світяться жовтим, чекати можна чого завгодно.

² На відміну від українських аналогів, в американських аптеках (*drugstores*) можна придбати значно ширший перелік товарів повсякденного вжитку (так, донедавна в них торгували навіть тютюновими виробами). — *Тут і далі прим. пер.*

³ Гра, учасники якої (переважно команди) мають за обмежений проміжок часу зібрати, зазвичай не купуючи, якнайбільше речей із запропонованого переліку.